Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 3. septembra 2026*

„Odvolanie – Dumping – Vykonávacie nariadenie (EÚ) 2021/1100 –Dovoz určitých plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla s pôvodom v Turecku – Konečné antidumpingové clo – Výpočet normálnej hodnoty – Spravodlivé porovnanie – Nariadenie (EÚ) 2016/1036 – Článok 2 ods. 5 – Článok 2 ods. 10 písm. j) – Úpravy – Menové prepočty – Hedžing ziskov a strát – Článok 18 ods. 3 a 6 – Spolupráca zainteresovaných strán“

Vo veci C-499/24 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 17. júla 2024,

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, so sídlom v Istanbule (Turecko),

İskenderun Demir ve Çelik AŞ, so sídlom v Payas (Turecko),

Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ, so sídlom v Gebze (Turecko),

v zastúpení: J. Cornelis a F. Graafsma, advocaten,

odvolateľky,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: predtým G. Gattinara, G. Luengo a J. Zieliński, neskôr G. Gattinara a J. Zieliński, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: sudca E. Regan, vykonávajúci funkciu predsedu desiatej komory, sudcovia D. Gratsias a B. Smulders (spravodajca),

generálny advokát: R. Norkus,

tajomník: A. Calot Escobar,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. novembra 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním spoločnosti Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ a Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ (ďalej len „Erdemir“, „Isdemir“ a „Ersem“) navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 8. mája 2024, Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları a i./Komisia (T-629/21, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2024:303), ktorým Všeobecný súd zamietol ich žalobu o neplatnosť vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2021/1100 z 5. júla 2021, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá predbežné clo uložené na dovoz určitých plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla s pôvodom v Turecku (Ú. v. EÚ L 238, 2021, s. 32, ďalej len „sporné nariadenie“).

Právny rámec

Medzinárodné právo

2 Rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80), Rada Európskej únie schválila Dohodu o zriadení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanú v Marrákeši 15. apríla 1994, ako aj dohody v prílohách 1 až 3 k tejto dohode, medzi ktorými sa uvádza aj Dohoda o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994 (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 103; Mim. vyd. 11/021, s. 189, ďalej len „antidumpingová dohoda“).

3 Článok 2 antidumpingovej dohody s názvom „Vymedzenie dumpingu“ stanovuje:

„2.1 Na účely tejto dohody sa môže výrobok považovať za dumpingový, t. j. uvádzaný na trh inej krajiny za nižšiu cenu, ako je jeho normálna hodnota, ak je vývozná cena vyvážaného výrobku z jednej krajiny do druhej menšia, než je pri bežnom obchode porovnateľná cena obdobného výrobku určeného na spotrebu vo vyvážajúcej krajine.

2.2 …

2.2.1 Predaj obdobného výrobku na domácom trhu vyvážajúcej krajiny alebo predaj do tretej krajiny za cenu nižšiu ako sú výrobné (fixné a variabilné) náklady na jednotku, zvýšené o administratívne, predajné a všeobecné náklady, sa môže považovať za nie bežný obchod z dôvodu ceny a nemusí sa brať do úvahy pri určovaní normálnej hodnoty len vtedy, keď úrady… určia, že taký predaj sa uskutočňuje v priebehu predĺženého [dlhšieho – *neoficiálny preklad*] obdobia… v podstatných množstvách… a v cenách, ktoré nezabezpečujú pokrytie všetkých nákladov počas primeraného obdobia. Ak ceny, ktoré sú nižšie ako jednotkové náklady v čase

predaja, sú vyššie ako vážený priemer jednotkových nákladov v čase prešetrenia, tieto ceny sa budú považovať za také, ktoré zabezpečujú pokrytie nákladov počas primeraného obdobia.

2.2.1.1 Na účely odseku 2 sa náklady bežne vypočítajú na základe údajov, ktoré vlastní vývozca alebo výrobca zúčastňujúci sa prešetrenia, tak, že tieto údaje sú v súlade so všeobecne prijatými účtovnými zásadami vyvážajúcej krajiny a primerane odrážajú náklady súvisiace s výrobou a predajom daného výrobku. Úrady posúdia všetky dostupné dôkazy o správnom rozdelení nákladov vrátane tých, ktoré dali k dispozícii vývozcovia alebo výrobcovia v priebehu prešetrenia, za predpokladu, že také rozdelenie v minulosti využil vývozca alebo výrobca predovšetkým v súvislosti s určením primeraných amortizačných lehôt a odpisov a oprávok na kapitálové výdavky a ostatné rozvojové náklady. Ak sa to už neodráža na rozdelení nákladov podľa tohto pododseku, náklady sa vhodne upravia pri tých neperiodických položkách nákladov, ktoré prinášajú výhodu budúcej a/alebo súčasnej výrobe, alebo za okolností, pri ktorých sú náklady počas obdobia konania ovplyvnené začatím činnosti. …

2.2.2 Na účely odseku 2 budú sumy zodpovedajúce výške administratívnych, predajných a všeobecných nákladov a ziskov založené na skutočných údajoch týkajúcich sa výroby a odbytu obdobného výrobku pri bežnom obchode dodaného prostredníctvom vývozcu alebo výrobcu, ktorý je účastníkom prešetrenia. Ak tieto čiastky nemožno určiť na tomto základe, potom ich možno určiť na základe:

i) skutočných čiastok, ktoré príslušný vývozca alebo výrobca, ak ide o výrobu a predaj tej istej všeobecnej kategórie výrobkov, vydal alebo prijal na domácom trhu v krajine pôvodu;

ii) váženého priemeru skutočných čiastok vydaných a prijatých ostatnými vývozcami alebo výrobcami, ktorí sú účastníkmi prešetrenia, ak ide o výrobu a predaj obdobného výrobku na domácom trhu v krajine pôvodu;

iii) akejkoľvek inej primeranej metódy za predpokladu, že takto stanovená čiastka zodpovedajúca zisku nepresiahne zisk bežne dosahovaný inými vývozcami alebo výrobcami pri predaji výrobkov tej istej všeobecnej kategórie na domácom trhu v krajine pôvodu.

…

2.4 Správne [Spravodlivé – *neoficiálny preklad*] porovnanie sa uskutoční medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou. Toto porovnanie sa vykoná na základe rovnakých obchodných podmienok, obyčajne za podmienky ‚zo závodu', a s ohľadom na predaje uskutočnené, pokiaľ možno, v rovnakom období. Náležite sa zohľadnia rozdiely, ktoré ovplyvňujú cenové porovnanie vrátane rozdielov v podmienkach obchodu, zdanenia, úrovní obchodu, množstiev, fyzických vlastností a akýchkoľvek iných rozdielov, pri ktorých je zrejmé, že majú vplyv na cenovú porovnateľnosť. … V prípadoch uvedených v článku 2 ods. 3 je potrebné brať do úvahy náklady vrátane ciel a daní, ktoré vznikajú medzi dovozom a opätovným predajom, ale aj vznikajúci zisk. Ak v týchto prípadoch bolo ovplyvnené cenové porovnanie, úrady určia normálnu hodnotu na úrovni obchodu zodpovedajúcej úrovni obchodu za stanovenú vývoznú cenu, alebo budú postupovať podľa skutočností, ktoré tento odsek umožňuje použiť. Úrady oznámia dotyčným stranám, ktoré informácie sú nevyhnutné na zabezpečenie celkového porovnania [spravodlivého porovnania – *neoficiálny preklad*] a nebudú ich neprimerane zaťažovať pri dokazovaní.

2.4.1 Ak si cenové porovnanie podľa odseku 4 vyžaduje prepočet mien, takýto prepočet sa uskutoční pomocou výmenného kurzu v deň predaja… za predpokladu, že predaj zahraničnej

meny na termínovaných trhoch je priamo spojený s príslušným predajom na vývoz a pri termínovom predaji sa použije výmenný kurz. Pohyb pri výmenných kurzoch sa nebude brať do úvahy a úrady poskytnú vývozcom najmenej 60 dní na úpravu svojich vývozných cien, aby odzrkadľovali trvajúce pohyby výmenných kurzov zaznamenané počas obdobia prešetrenia.

2.4.2 Ak ustanovenia upravujúce správne porovnanie [spravodlivé porovnanie – *neoficiálny preklad*] podľa odseku 4 neustanovia inak, existencia dumpingového rozpätia počas prešetrenia sa bežne určí na základe porovnania váženého priemeru normálnej hodnoty s váženým priemerom cien všetkých porovnateľných vývozných obchodných prípadov alebo porovnaním normálnej hodnoty a vývozných cien v jednotlivých obchodných prípadoch navzájom. …

…“

Právo Únie

4 Odôvodnenie 27 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/1036 z 8. júna 2016 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskej únie (Ú. v. EÚ L 176, 2016, s. 21, ďalej len „základné nariadenie“), stanovuje:

„Je potrebné stanoviť, že tam, kde strany dostatočne nespolupracujú, sa môžu použiť iné informácie s cieľom stanovenia zistení a že takéto informácie môžu byť pre príslušné strany menej priaznivé, ako by to bolo v prípade, ak by tieto strany spolupracovali.“

5 Článok 2 základného nariadenia, nazvaný „Stanovenie dumpingu“, uvádza:

„A. NORMÁLNA HODNOTA

1. Normálna hodnota je spravidla založená na cenách zaplatených alebo obvykle platených v bežnom obchode nezávislými zákazníkmi v krajine vývozu.

…

3. Ak neexistuje predaj podobného výrobku v bežnom obchode alebo takýto predaj je nedostatočný, alebo ak z dôvodu osobitnej situácie na trhu takýto predaj neumožňuje náležité porovnanie, normálna hodnota podobného výrobku sa vypočíta na základe výrobných nákladov v krajine pôvodu, ktoré sa zvýšia o primeranú čiastku na predajné, všeobecné a administratívne náklady a zisk, alebo na základe vývozných cien v bežnom obchode do vhodnej tretej krajiny za predpokladu, že tieto ceny sú reprezentatívne.

…

5. Náklady sa spravidla vypočítajú na základe záznamov [účtovných dokladov – *neoficiálny preklad*] vedených stranou, ktorá je predmetom prešetrovania, za predpokladu, že takéto záznamy sú v súlade so všeobecne akceptovanými účtovnými zásadami dotknutej krajiny a že sa preukáže, že záznamy primerane odrážajú náklady spojené s výrobou a predajom posudzovaného výrobku.

Ak nie sú náklady, ktoré súvisia s výrobou a predajom výrobku, ktorý je predmetom prešetrovania, primerane vyjadrené v záznamoch dotknutej strany, upravia alebo stanovia sa na základe nákladov iných výrobcov alebo vývozcov v tej istej krajine, alebo ak tieto informácie nie sú k dispozícii alebo

sa nemôžu použiť, na akomkoľvek inom rozumnom základe, vrátane informácií z iných reprezentatívnych trhov.

Do úvahy sa berú predložené dôkazy, ktoré sa týkajú správneho rozdelenia nákladov, za predpokladu, že sa preukáže, že takéto rozdelenie sa v minulosti použilo. V prípade neexistencie vhodnejšej metódy sa uprednostní rozdelenie nákladov na základe obratu. Pokiaľ to už nebolo zohľadnené v rámci rozdelenia nákladov podľa tohto pododseku, náklady sa vhodne upravia pri tých neopakovaných položkách nákladov, ktoré sú prospešné pre budúcu a/alebo súčasnú výrobu.

…

6. Čiastky zodpovedajúce výške predajných, všeobecných a administratívnych nákladov a zisku sú založené na skutočných údajoch, ktoré sa týkajú výroby a predaja podobného výrobku v bežnom obchode výrobcom alebo vývozcom, ktorý podlieha prešetrovaniu. Ak takéto čiastky nemožno stanoviť na takomto základe, môžu byť stanovené na základe:

a) váženého priemeru skutočných čiastok, určených pre iných vývozcov alebo výrobcov, ktorí podliehajú prešetrovaniu na výrobu a predaj podobného výrobku na domácom trhu krajiny pôvodu;

b) skutočných čiastok použiteľných na výrobu a predaj tej istej všeobecnej kategórie výrobkov v bežnom obchode príslušným vývozcom alebo výrobcom na domácom trhu krajiny pôvodu;

c) ľubovoľnej inej primeranej metódy za predpokladu, že takto stanovená čiastka na zisk nepresiahne zisk bežne dosahovaný inými vývozcami alebo výrobcami z predaja výrobkov tej istej všeobecnej kategórie na domácom trhu krajiny pôvodu.

…

B. VÝVOZNÁ CENA

…

C. POROVNANIE

10. Medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou sa vykonáva spravodlivé porovnanie. Toto porovnanie sa uskutoční na tej istej úrovni obchodovania a vo vzťahu k uskutočnenému predaju, pokiaľ je to možné, v rovnakom čase a s náležitým prihliadnutím na ostatné rozdiely, ktoré ovplyvňujú porovnateľnosť cien. Tam, kde normálna hodnota a vývozná cena nie sú stanovené na takomto porovnateľnom základe, prihliadne sa vo forme úprav, v každom prípade podľa podstaty veci, na rozdiely vo faktoroch, o ktorých sa tvrdí alebo sa preukáže, že ovplyvňujú ceny a cenové porovnanie. Pri vykonávaní úprav je potrebné vyhnúť sa akejkoľvek duplicite, predovšetkým pokiaľ ide o zľavy, rabaty, množstvá a úroveň obchodovania. V prípade splnenia osobitných podmienok faktory, kvôli ktorým možno vykonať úpravy, sú uvedené v tomto zozname:

…

j) Menové prepočty

Keď si cenové porovnanie vyžaduje prepočty mien, takýto prepočet sa vykoná prostredníctvom výmenného kurzu platného v deň predaja okrem prípadu, keď je predaj zahraničnej meny na termínových trhoch priamo spojený s príslušným vývozom, keď sa použije výmenný kurz budúceho predaja. Spravidla sa za dátum predaja považuje dátum faktúry, možno však použiť dátum zmluvy, nákupnej objednávky alebo potvrdenia objednávky, ak tieto vhodnejšie stanovujú vecné podmienky predaja. Na pohyb výmenných kurzov sa neprihliada a vývozcom sa poskytne 60 dní na zohľadnenie trvalého pohybu výmenných kurzov v priebehu obdobia prešetrovania.

…“

6 Článok 6 tohto nariadenia s názvom „Prešetrovanie“ stanovuje:

„1. Po začatí konania [Európska k]omisia v spolupráci s členskými štátmi začne prešetrovanie na úrovni [Európskej ú]nie. Toto prešetrovanie sa vzťahuje na dumping aj ujmu, pričom obe tieto skutočnosti sa skúmajú súčasne.

Na účely reprezentatívneho zistenia sa stanoví obdobie prešetrovania, ktoré v prípade dumpingu trvá bežne najmenej šesť mesiacov bezprostredne pred začatím konania.

Informácie vzťahujúce sa na obdobie, ktoré nasleduje po období prešetrovania, sa nezohľadnia.

2. Strany, ktoré dostanú dotazníky používané pri antidumpingovom prešetrovaní, majú aspoň 30 dní na to, aby ich vyplnili. Lehota pre vývozcov začne plynúť odo dňa prijatia dotazníka, ktorý sa v tomto prípade považuje za prijatý týždeň odo dňa, keď bol zaslaný vývozcovi alebo odoslaný diplomatickému zástupcovi krajiny vývozu. Túto lehotu možno predĺžiť na 30 dní s prihliadnutím na čas, ktorý zaberie prešetrovanie, ale len v prípade, že príslušná strana náležite odôvodní žiadosť o predĺženie tejto lehoty osobitnými okolnosťami.

…“

7 Článok 16 uvedeného nariadenia, nazvaný „Overovanie na mieste“, znie:

„1. Komisia v prípade potreby vykoná overovanie na mieste s cieľom preskúmať záznamy dovozcov, vývozcov, obchodníkov, zástupcov, výrobcov, obchodných združení a organizácií a overiť informácie o dumpingu a ujme. V prípade absencie riadnej a včasnej odpovede môže Komisia určiť, že overovanie na mieste nevykoná.

2. Komisia v prípade potreby môže vykonať prešetrovanie v tretích krajinách pod podmienkou, že získa súhlas dotknutých podnikov, oznámi svoj zámer predstaviteľom vlády príslušnej krajiny a tí nevznesú proti prešetrovaniu námietky. Len čo Komisia získa súhlas dotknutých podnikov, oznámi krajine vývozu názvy a sídla podnikov, ktoré chce navštíviť, ako aj dohodnuté termíny overovania.

3. Dotknuté podniky sú informované o druhu informácií, ktoré sú predmetom skúmania počas overovania na mieste, a o ďalších informáciách, ktoré sa musia počas neho poskytnúť, aj keď uvedené nemá dosah na žiadosti podané počas overovania, ktoré sa týkajú ďalších podrobností súvisiacich s poskytnutými informáciami.

…“

8 Podľa znenia článku 18 toho istého nariadenia s názvom „Nespolupráca“:

„…

3. Ak informácie predložené niektorou zainteresovanou stranou nie sú vo všetkých ohľadoch ideálne, napriek tomu sa nesmú ignorovať za predpokladu, že akékoľvek nedostatky nie sú takého rozsahu, aby spôsobili neprimerané ťažkosti pri dopracovaní sa k prijateľnému a správnemu zisteniu, a zároveň že sú informácie včas predložené a možno ich overiť a že strana konala podľa svojich najlepších schopností.

…

6. Ak ktorákoľvek zainteresovaná strana nespolupracuje alebo spolupracuje len čiastočne, takže sa tým neposkytnú relevantné informácie, výsledok prešetrovania môže byť pre túto stranu menej priaznivý, ako by to bolo v prípade, ak by táto strana spolupracovala.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

9 V bodoch 2 až 10 napadnutého rozsudku sú okolnosti predchádzajúce sporu zhrnuté takto:

„2 Žalobkyne sú spoločnosťami založenými podľa tureckého práva. Erdemir a Isdemir pôsobia v oblasti výroby a predaja plochých výrobkov valcovaných za tepla. Ersem je ich prepojeným obchodníkom.

3 Dňa 14. mája 2020 Európska komisia začala antidumpingové prešetrovanie týkajúce sa dovozu určitých plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla (ďalej len ‚dotknutý výrobok‘) s pôvodom v Turecku do Európskej únie (ďalej len ‚prešetrovanie‘).

4 Prešetrovanie sa vzťahovalo na obdobie od 1. januára do 31. decembra 2019 (ďalej len ‚obdobie prešetrovania‘). Preskúmanie trendov relevantných z hľadiska posúdenia ujmy sa vzťahovalo na obdobie od 1. januára 2016 do konca obdobia prešetrovania. Odvolateľky predložili svoje písomné pripomienky v priebehu prešetrovania.

5 Žalobkyne boli vybrané spomedzi troch tureckých vývozcov zaradených do vzorky a 7. júla 2020 predložili odpoveď na dotazník, ako aj odpovede na žiadosť o doplňujúce informácie 26. augusta 2020 (v prípade spoločnosti Erdemir), 10. septembra 2020 (v prípade spoločnosti Isdemir) a 21. septembra 2020 (v prípade spoločnosti Ersem).

6 Krížová kontrola na diaľku sa uskutočnila od 28. septembra do 9. októbra 2020.

7 Dňa 6. januára 2021 Komisia prijala vykonávacie nariadenie (EÚ) 2021/9, ktorým sa ukladá predbežné antidumpingové clo na dovoz určitých plochých výrobkov zo železa, z nelegovanej ocele alebo ostatnej legovanej ocele valcovaných za tepla s pôvodom v Turecku (Ú. v. EÚ L 3, 2021, s. 4), čím bolo na vývoz dotknutého výrobku žalobkýň do Únie uložené predbežné antidumpingové clo vo výške 5,4 %.

8 Dňa 23. apríla 2021 Komisia oznámila žalobkyniam konečné skutočnosti a úvahy, na základe ktorých zamýšľala uložiť konečné antidumpingové clá.

9 Dňa 6. mája 2021 Komisia oznámila žalobkyniam dodatočné konečné závery, na základe ktorých sa antidumpingové clá, ktoré zamýšľala uložiť žalobkyniam, upravili na 5 %. Žalobkyne predložili svoje pripomienky k uvedeným záverom 10. mája 2021.

10 Dňa 5. júla 2021 Komisia prijala [sporné] nariadenie, ktorým uložila antidumpingové clo vo výške 5 % na dovoz dotknutého výrobku vyrábaného žalobkyňami do Únie.“

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

10 Návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 29. septembra 2021 podali odvolateľky žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia sporného nariadenia.

11 Na podporu žaloby o neplatnosť odvolateľky uviedli štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod sa zakladal na porušení článku 2 ods. 5, ods. 10 prvej až tretej a piatej vety, ako aj ods. 10 písm. j) základného nariadenia. Druhý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia, článku 2.4 antidumpingovej dohody a zásady riadnej správy vecí verejných tým, že Komisia odmietla úpravu z dôvodu hedžingu ziskov a strát. Tretím žalobným dôvodom odvolateľky tvrdili, že došlo k porušeniu článku 2 ods. 5 a 6, ako aj článku 2 ods. 10 prvej až tretej vety základného nariadenia. Napokon štvrtý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 2 ods. 6 základného nariadenia a článku 2.2.2 antidumpingovej dohody.

12 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom zamietol tieto štyri žalobné dôvody, a teda aj žalobu v celom rozsahu.

Návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

13 Odvolateľky svojím odvolaním navrhujú, aby Súdny dvor:

– v prvom rade:

  – zrušil napadnutý rozsudok,

  – zrušil sporné nariadenie a

  – uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania, ako aj konania pred Všeobecným súdom, a

– subsidiárne:

  – vrátil vec Všeobecnému súdu a

  – rozhodol, že o trovách konania na oboch stupňoch sa rozhodne neskôr.

14 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

15 Na podporu odvolania odvolateľky uvádzajú osem odvolacích dôvodov. Prvý odvolací dôvod je založený na nedostatku odôvodnenia a porušení článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia z dôvodu nesprávneho výkladu tvrdenia, ktoré odvolateľky uviedli v prvostupňovom konaní, podľa ktorého všetky číselné údaje boli poskytnuté v tej istej mene a dodatočný prepočet vykonaný Komisiou teda nebol potrebný. Na podporu druhého odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že pri výklade ustanovení základného nariadenia došlo k porušeniu povinnosti zohľadniť dohody WTO. Tretím odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že porušil článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia, keď dospel k záveru, že článok 2 ods. 5 tohto nariadenia nestanovuje žiadnu povinnosť používať určitý výmenný kurz. Štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd skreslil dôkazy tým, že dospel k záveru, že odvolateľky žiadali o mesačný prepočet a priaznivo ho prijali a samy ho použili. Piatym odvolacím dôvodom odvolateľky vytýkajú Všeobecnému súdu, že uložil neprimerané dôkazné bremeno tým, že požadoval predloženie nových informácií o výrobných nákladoch v tureckých lírach. Šiesty odvolací dôvod je založený na nesprávnom výklade článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia. Siedmy odvolací dôvod je založený na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže Všeobecný súd sa nezaoberal časťou tvrdení, ktoré uviedli odvolateľky v prvostupňovom konaní. Napokon v ôsmom odvolacom dôvode odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne vyložil judikatúru Súdneho dvora a Všeobecného súdu týkajúcu sa informačnej povinnosti, ktorú majú vyvážajúci výrobcovia, ktorí sú predmetom antidumpingového prešetrovania, a priznal tejto povinnosti rozsah, ktorý by mohol zredukovať povinnosť náležitej starostlivosti a riadnej správy vecí verejných Komisie na minimum.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

16 Prvým odvolacím dôvodom odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 45, 47 až 49 a 68 napadnutého rozsudku porušil svoju povinnosť odôvodnenia tým, že nesprávne vyložil tvrdenie, ktoré odvolateľky uvádzali v prvostupňovom konaní, podľa ktorého menový prepočet možno vykonať len vtedy, ak je to nevyhnutné, a nesprávne uplatnil článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia.

17 Podľa odvolateliek Všeobecný súd preskúmal otázku, či boli menové prepočty vo všeobecnosti nevyhnutné, hoci odvolateľky už všetky transakcie, ktoré neboli vyjadrené v amerických dolároch (USD), prepočítavali na túto menu, ktorá bola ich účtovnou menou, na účely ich účtovnej evidencie ku dňu transakcie. Na Všeobecnom súde bol spochybnený neskorší prepočet vykonaný Komisiou, keďže tento prepočet nebol potrebný na to, aby bolo možné vykonať spravodlivé porovnanie. Všetky relevantné údaje potrebné na porovnanie cien (predaje na domácom trhu, predaje na vývoz, výrobné náklady, ako aj údaje týkajúce sa predajných, všeobecných

a administratívnych nákladov) boli totiž vykázané v amerických dolároch, takže nebolo potrebné vykonať prepočet podľa článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia. V dôsledku toho bol druhý prepočet vykonaný Komisiou nadbytočný, a teda bol v rozpore s týmto ustanovením.

18 Všeobecný súd sa však nezaoberal nevyhnutnosťou tohto druhého menového prepočtu vzhľadom na kritériá, ktoré stanovil a podľa ktorých prináleží Komisii odôvodniť prepočty týkajúce sa predajov na vývoz, domácich predajov a výrobných nákladov. Toto opomenutie predstavuje nedostatok odôvodnenia, ako aj nesprávne uplatnenie článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia. Týka sa tiež bodu 68 napadnutého rozsudku, podľa ktorého bolo potrebné prepočítať výrobné náklady na turecké líry, keďže sa považovalo za nevyhnutné prepočítať vývozné ceny a normálnu hodnotu na túto menu, aby sa zabezpečilo spravodlivé porovnanie v zmysle článku 2 ods. 10 tohto nariadenia.

19 Komisia tvrdí, že tento odvolací dôvod je nedôvodný a neúčinný.

Posúdenie Súdnym dvorom

20 Podľa ustálenej judikatúry musia z odôvodnenia rozsudku jasne a jednoznačne vyplývať úvahy Všeobecného súdu, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi prijatého rozhodnutia a Súdny dvor mohol vykonať svoje súdne preskúmanie (rozsudky z 13. januára 2022, Nemecko – Ville de Paris a i./Komisia, C-177/19 P až C-179/19 P, EU:C:2022:10, bod 37, ako aj citovaná judikatúra, a zo 14. novembra 2024, LE/Komisia, C-781/22 P, EU:C:2024:960, bod 73).

21 Okrem toho podľa článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia možno vykonať úpravu vo forme menového prepočtu s cieľom zabezpečiť spravodlivé porovnanie medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou.

22 V prejednávanej veci sa Všeobecný súd na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, zaoberal otázkou, či bol potrebný „následný“ prepočet mien, ktorý zodpovedá „druhému“ prepočtu uvedenému odvolateľkami. Predtým, ako Všeobecný súd v bode 49 napadnutého rozsudku posúdil zákonnosť tohto prepočtu, jasne konštatoval, že odvolateľky predložili údaje pochádzajúce z ich účtovníctva, ktoré boli prepočítané na americké doláre. V bode 44 napadnutého rozsudku tak Všeobecný súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že americký dolár bol hlavnou účtovnou menou odvolateliek. V bode 45 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že „na základe účtovných správ [žalobkýň] Komisia prepočítala na turecké líry jednak údaje poskytnuté v amerických dolároch, a to domáce predaje, predaje na vývoz, úpravy predajov a výrobných nákladov cez euro, a jednak predaje na vývoz fakturované žalobkyňami v eurách“. Všeobecný súd ďalej v bode 46 napadnutého rozsudku pripomenul, že Komisia odôvodnila „tieto prepočty“ v odôvodnení 127 sporného nariadenia. V tomto odôvodnení však Komisia v podstate uviedla, že po prvé konštatovala, že odvolateľky vykonávali transakcie v amerických dolároch, v eurách a v tureckých lírach, a preto bolo potrebné vykonať menové prepočty na vyjadrenie hodnôt v mene umožňujúcej porovnanie. Po druhé, Komisia uviedla, že nenamietala proti skutočnosti, že odvolateľky prepočítali všetky hodnoty na americké doláre, keďže táto mena bola ich účtovnou menou. Napriek tomu však táto inštitúcia považovala za primerané použiť na účely porovnania normálnej hodnoty a vývoznej ceny menu dotknutej krajiny, teda tureckú líru.

23 V bode 47 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že na umožnenie uskutočnenia takéhoto spravodlivého porovnania bol potrebný menový prepočet, keďže, ako uznali odvolateľky, ich predaje na vývoz do Únie boli uskutočnené v eurách a amerických dolároch,

zatiaľ čo všetky faktúry za domáce predaje okrem jednej faktúry spoločnosti Ersem boli denominované v tureckých lírach, pričom americký dolár bol uvedený len ako doplnková mena. Okrem toho po zaplatení faktúry bola platba denominovaná v jednej alebo druhej z týchto mien.

24 Všeobecný súd týmto postupom neporušil článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia. Toto ustanovenie totiž neukladalo Komisii povinnosť zohľadniť menu, o ktorej odvolateľky vyhlasovali, že ju používajú na svoje účtovné operácie. Ako Všeobecný súd správne rozhodol v bode 48 napadnutého rozsudku, ak je takýto prepočet nevyhnutný, článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia neukladá tejto inštitúcii povinnosť prepočítať menu predajov na vývoz na menu požadovanú vyvážajúcim výrobcom. Skutočnosť, že samotné odvolateľky vykonali menový prepočet na účtovné účely, teda nestačí na preukázanie, že Komisia porušila toto ustanovenie, keď na základe uvedeného ustanovenia vykonala prepočet na inú menu, než je mena, ktorú zvolili odvolateľky.

25 Z týchto úvah vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, Všeobecný súd konkrétne a nie vo všeobecnosti skúmal, či bol v prejednávanej veci nevyhnutný „druhý prepočet“, ktorý vykonala Komisia, teda prepočet na turecké líry. Všeobecný súd tiež konkrétne preskúmal, či dôkazy predložené Komisiou spĺňajú kritériá, ktoré uviedol najmä v bodoch 40, 42 a 43 napadnutého rozsudku.

26 Všeobecný súd tým dodržal svoju povinnosť odôvodnenia a neporušil článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia.

27 Prvý odvolací dôvod sa teda musí zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

28 Druhý odvolací dôvod smeruje proti bodom 63, 66, 67 a 70 napadnutého rozsudku. Tento odvolací dôvod je založený na porušení povinnosti zohľadniť dohody WTO pri výklade ustanovení základného nariadenia.

29 Podľa odvolateliek najmä z bodu 31 rozsudku z 20. januára 2022, Komisia/Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2022:38), vyplýva, že prednosť medzinárodných dohôd uzavretých Úniou vyžaduje, aby sa texty sekundárneho práva Únie vykladali v čo najväčšej možnej miere v súlade s týmito dohodami. V bode 63 napadnutého rozsudku však Všeobecný súd konštatoval, že článok 2.2.1.1 antidumpingovej dohody „nemá… vplyv na výklad článku 2 ods. 5 prvého pododseku základného nariadenia“.

30 Všeobecný súd tým, že neodôvodnene odmietol zohľadniť článok 2.2.1.1 antidumpingovej dohody, ako ho vykladajú osobitné skupiny a odvolací orgán WTO, na účely výkladu článku 2 ods. 5 prvého pododseku základného nariadenia, nezohľadnil obmedzenia právomoci, ktorou disponujú orgány poverené prešetrovaním, neodvolávať sa na účtovné doklady vyvážajúceho výrobcu. Komisia tak mala v prejednávanej veci odôvodniť existenciu „naliehavého dôvodu“ na to, aby sa neodvolávala na účtovné dokumenty odvolateliek, čo je odôvodnenie, ktoré neposkytla.

31 Okrem toho použitie výrazu „na základe účtovných dokladov“ v článku 2 ods. 5 základného nariadenia neznamená, že prešetrujúci orgán môže voľne upraviť alebo spracovať účtovné doklady. Je pravda, že z článku 2 ods. 5 tretieho pododseku druhej vety tohto nariadenia vyplýva, že tento orgán môže vykonať určité úpravy nákladov s cieľom získať presnejší výpočet a zaručiť skutočný vzťah medzi nákladmi vyjadrenými v záznamoch a nákladmi spojenými s výrobou, ako aj predajom konkrétneho posudzovaného výrobku. Podľa odvolateliek však táto otázka nebola pred Všeobecným súdom položená, keďže Komisia súhlasila s rozdelením nákladov použitým odvolateľkami.

32 Všeobecný súd preto nezohľadnil judikatúru osobitných skupín a odvolacieho orgánu WTO, keď v bode 66 napadnutého rozsudku rozhodol, že „Komisia nie je povinná spoliehať sa bez akéhokoľvek overenia na účtovné doklady predložené dotknutou stranou v priebehu prešetrovania a… nie je povinná ich použiť ako také“.

33 Komisia navrhuje zamietnuť tento odvolací dôvod, keďže je založený na nesprávnom výklade bodu 63 napadnutého rozsudku. Okrem toho tento odvolací dôvod je v rozsahu, v akom smeruje proti bodom 67 a 70 tohto rozsudku, neúčinný. V každom prípade je nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

34 Treba konštatovať, že druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnom výklade bodu 63 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd rozhodol, že „článok 2.2.1.1 antidumpingovej dohody, na ktorý sa odvolávajú žalobkyne, obsahuje takmer identickú formuláciu, a teda nemá vplyv na výklad článku 2 ods. 5 prvého pododseku základného nariadenia“.

35 Na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, z tejto úvahy totiž vyplýva, že Všeobecný súd neodmietol zohľadniť článok 2.2.1.1 antidumpingovej dohody ani relevantné rozhodnutia osobitných skupín alebo odvolacieho orgánu WTO, ale naopak, vzhľadom na znenie tohto ustanovenia uviedol, že je „takmer identické“ so znením článku 2 ods. 5 základného nariadenia. Všeobecný súd tým netvrdil, že článok 2.2.1.1 tejto dohody je ako taký irelevantný, ale že znenie tohto ustanovenia neobsahuje žiadnu dodatočnú indíciu na účely výkladu článku 2 ods. 5 základného nariadenia vzhľadom na takmer identické znenie týchto dvoch ustanovení.

36 Okrem toho Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že nezohľadnil relevantné rozhodnutia WTO týkajúce sa výkladu článku 2.2.1.1 antidumpingovej dohody uvedené v žalobe v prvostupňovom konaní. Z napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že Všeobecný súd bez toho, aby spochybnil rozhodnutie osobitnej skupiny WTO uvedené v bode 69 tohto rozsudku, podľa ktorého iba ak Komisia môže odôvodniť existenciu „naliehavého dôvodu“, môže odmietnuť zohľadniť účtovné záznamy dotknutého výrobcu, v bode 70 uvedeného rozsudku s odkazom na to, čo už uviedol v bode 67 tohto rozsudku, konštatoval, že Komisia nevylúčila účtovné záznamy odvolateliek. O to viac teda táto inštitúcia nemusela odôvodniť existenciu takéhoto „naliehavého dôvodu“.

37 V dôsledku toho z napadnutého rozsudku nevyplýva, že by Všeobecný súd vykladal článok 2 ods. 5 základného nariadenia v tom zmysle, že Komisia sa môže odchýliť od účtovných dokladov vyvážajúceho výrobcu bez toho, aby musela predložiť dôkaz o „naliehavom dôvode“, ani že Komisia v prejednávanej veci nezohľadnila tieto dokumenty.

38 Druhý odvolací dôvod, ktorý je teda založený na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku, sa musí zamietnuť ako nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

39 Tretím odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že porušil článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia, keď v bode 72 napadnutého rozsudku konštatoval, že článok 2 ods. 5 tohto nariadenia nestanovuje žiadnu povinnosť používať určitý výmenný kurz.

40 Odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd pri výklade článku 2 ods. 5 základného nariadenia nesprávne rozhodol, že neexistuje žiadna povinnosť, pokiaľ ide o výmenný kurz, ktorý sa má použiť na prepočet výrobných nákladov, hoci jednak článok 2 ods. 10 písm. j) prvá veta tohto nariadenia vyžaduje použitie výmenného kurzu platného v čase transakcie a jednak Všeobecný súd už rozhodol, že toto ustanovenie sa uplatňuje na prepočet výrobných nákladov.

41 Komisia tvrdí, že tretí odvolací dôvod treba zamietnuť ako neprípustný jednak z dôvodu, že odvolateľky dostatočne presne neuvádzajú tvrdenie, ktoré chcú vyvodiť z článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia, a jednak z dôvodu, že tým, že sa na toto posledné uvedené ustanovenie odvolávajú na podporu svojho tvrdenia uvedeného pred Všeobecným súdom, podľa ktorého použitie mesačných výmenných kurzov porušuje článok 2 ods. 5 základného nariadenia, prvýkrát pred Súdnym dvorom uvádzajú nový žalobný dôvod a menia predmet sporu pred Všeobecným súdom.

42 Okrem toho Komisia tvrdí, že tento odvolací dôvod je neúčinný vzhľadom na rozhodnutie Všeobecného súdu uvedené v bode 67 napadnutého rozsudku, ktoré odvolateľky nespochybnili. V každom prípade musí byť uvedený odvolací dôvod zamietnutý ako nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

43 Z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj z článku 168 ods. 1 písm. d) a článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré tento návrh konkrétne podporujú, inak sú odvolanie alebo dotknutý odvolací dôvod neprípustné (rozsudok z 18. decembra 2025, Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, bod 54 a citovaná judikatúra).

44 Podľa ustálenej judikatúry je totiž právomoc Súdneho dvora v rámci odvolania obmedzená na posúdenie právneho rozhodovania o žalobných dôvodoch a tvrdeniach prejednávaných na Všeobecnom súde. Účastník konania teda nemôže pred Súdnym dvorom po prvýkrát uviesť dôvod, ktorý neuviedol v konaní pred Všeobecným súdom, pretože tým by sa mu umožnilo predložiť Súdnemu dvoru, ktorého právomoc v oblasti odvolacieho konania je obmedzená, spor v širšom rozsahu, ako bol ten, o ktorom rozhodoval Všeobecný súd. Vzhľadom na to má odvolateľ právo podať odvolanie, v rámci ktorého na Súdnom dvore uvedie odvolacie dôvody vyplývajúce zo samotného napadnutého rozsudku, ktoré majú z právneho hľadiska spochybniť jeho dôvodnosť (rozsudok zo 6. októbra 2021, Sigma Alimentos Exterior/Komisia, C-50/19 P, EU:C:2021:792, body 38 až 39 a citovaná judikatúra).

45 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o prípustnosť tretieho odvolacieho dôvodu, treba na jednej strane konštatovať, že jednoznačne špecifikuje namietané pochybenie a nie je teda nepresný, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia. Odvolateľky totiž uviedli spochybňovaný bod napadnutého rozsudku,

konkrétne jeho bod 72, pričom uviedli, že pochybenie, ktorého sa podľa nich dopustil Všeobecný súd, spočíva v tom, že zastával názor, že článok 2 ods. 5 základného nariadenia nestanovuje žiadnu povinnosť použiť konkrétny výmenný kurz, zatiaľ čo v bode 40 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že článok 2 ods. 10 písm. j) tohto nariadenia sa uplatňuje na prepočet výrobných nákladov, čo naznačuje povinnosť použiť výmenný kurz platný v čase predaja.

46 Na druhej strane odvolateľky v žalobe na Všeobecnom súde tvrdili, že použitie mesačného výmenného kurzu namiesto denného kurzu, ako je uvedené v článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia, ktorý odvolateľky používajú na vedenie svojich účtov, predstavuje porušenie článku 2 ods. 5 tohto nariadenia. Preto v rozsahu, v akom odvolateľky tretím odvolacím dôvodom Všeobecnému súdu v podstate vytýkajú, že zamietol toto tvrdenie, ktoré pred ním uviedli, nemožno tento odvolací dôvod považovať za meniaci predmet sporu pred Všeobecným súdom.

47 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že tretí odvolací dôvod je prípustný.

48 Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, bod 67 napadnutého rozsudku nepostačuje na odôvodnenie rozhodnutia Všeobecného súdu, podľa ktorého Komisia mohla použiť mesačný výmenný kurz na prepočty vykonané touto inštitúciou v rámci overenia výrobných nákladov odvolateliek.

49 Pokiaľ ide o dôvodnosť tohto tretieho odvolacieho dôvodu, treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 základného nariadenia normálna hodnota podobného výrobku môže byť v osobitných situáciách vypočítaná na základe výrobných nákladov v krajine pôvodu zvýšených o primeranú sumu na predajné, všeobecné a administratívne náklady a primerané ziskové rozpätie.

50 Okrem toho článok 2 ods. 5 základného nariadenia najmä spresňuje, že náklady sa spravidla vypočítajú na základe účtovných dokladov vedených stranou, ktorá je predmetom prešetrovania, za predpokladu, že takéto záznamy sú vedené v súlade so všeobecne akceptovanými účtovnými zásadami dotknutej krajiny a že primerane odrážajú náklady spojené s výrobou, ako aj s predajom posudzovaného výrobku. V opačnom prípade sa tieto náklady upravia alebo stanovia na základe nákladov iných výrobcov alebo vývozcov v tej istej krajine, alebo ak tieto informácie nie sú k dispozícii alebo sa nemôžu použiť, na akomkoľvek inom rozumnom základe.

51 Toto posledné uvedené ustanovenie však neobsahuje nijaký odkaz na prepočet sumy týchto nákladov, ktoré sa majú zohľadniť, vyjadrených v danej mene, ani *a fortiori* na druh výmenného kurzu, ktorý by sa mal použiť pri tomto prepočte.

52 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že článok 2 ods. 5 základného nariadenia nestanovuje žiadnu povinnosť použiť určitý druh výmenného kurzu.

53 Túto úvahu nespochybňuje skutočnosť, že článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia stanovuje, že sa musí vykonať spravodlivé porovnanie medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou a že takéto porovnanie si môže vyžadovať menový prepočet, pričom sa v zásade použije výmenný kurz platný v deň predaja, s výnimkou prípadu, keď je predaj zahraničnej meny na termínových trhoch priamo spojený s príslušným vývozom, keď sa použije výmenný kurz budúceho predaja.

54 Zo znenia tohto posledného uvedeného ustanovenia totiž jasne vyplýva, že výraz „výmenný kurz platný v deň predaja“, ktorý obsahuje, odkazuje na predajné ceny, a nie na náklady, ktoré sa zohľadňujú pri výpočte normálnej hodnoty.

55 Tento výklad je v súlade s výkladom článku 2.4.1 antidumpingovej dohody – ktorý zodpovedá článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia – ktorý vyplýva zo správy osobitnej skupiny WTO z 22. decembra 2000, vo veci USA – antidumpingové opatrenia týkajúce sa plechov z nehrdzavejúcej ocele vo zvitkoch a listov a pásov z nehrdzavejúcej ocele s pôvodom v Kórei (USA – nehrdzavejúca oceľ) (WT/DS 179/R), na ktorú sa odvolávajú odvolateľky a ktorá sa týkala najmä otázky, či sa na účely spravodlivého porovnania vykonali menové prepočty v rozpore s týmto článkom 2.4.1.

56 V tejto súvislosti treba poznamenať, že tento výklad článku 2.4.1 antidumpingovej dohody uvedený v bodoch 6.9 až 6.41 tejto správy sa týka výlučne pravidla uvedeného v prvej časti prvej vety článku 2.4.1 antidumpingovej dohody, podľa ktorého sa menový prepočet môže uskutočniť len vtedy, ak je to potrebné na účely spravodlivého porovnania. Uvedená správa sa naopak nijako nezaoberá uplatnením iných ustanovení uvedených v tejto prvej vete, ktoré sa týkajú určenia výmenného kurzu uplatniteľného pri prepočte meny na účely spravodlivého porovnania, na výrobné náklady.

57 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že tretí odvolací dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

58 Štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľky spochybňujú skutočnosť, že v bode 73 napadnutého rozsudku Všeobecný súd mohol oprávnene konštatovať, že po prvé požadovali a priaznivo prijali použitie mesačného výmenného kurzu Komisiou tak pre predaje, ako aj pre náklady, a po druhé, že samy poskytli tejto inštitúcii zoznam predajov na domácom trhu denominovaných v amerických dolároch a prevedených na turecké líry s použitím mesačných výmenných kurzov. Všeobecný súd takýmto rozhodnutím skreslil dôkazy predložené na jeho posúdenie.

59 V tejto súvislosti odvolateľky v podstate tvrdia, že po tom, čo v dočasnej fáze spochybnili menový prepočet vykonaný Komisiou, požiadali o koherentné použitie druhov výmenných kurzov na účely prepočtu nákladov na výrobu a predaj. Po tom, čo Komisia v štádiu konečného poskytnutia informácií zmenila použité výmenné kurzy, odvolateľky skutočne priaznivo prijali koherentné použitie rovnakého druhu výmenného kurzu, teda mesačného výmenného kurzu, avšak len v rozsahu, v akom to odstránilo najzávažnejšie skresľujúce účinky predchádzajúcej metódy, pokiaľ ide o výpočet dumpingového rozpätia, a zároveň v podstate poznamenali, že náklady denominované v tureckých lírach použité Komisiou neodrážali výrobné náklady spoločností Erdemir a Isdemir uvedené v ich účtovných dokumentoch.

60 Podľa odvolateliek z pripomienok, ktoré predložili po štádiu konečného poskytnutia informácií, vyplýva, že nepožiadali o použitie mesačného výmenného kurzu, ale že len „priaznivo“ prijali použitie takéhoto druhu výmenného kurzu, keďže to bolo v súlade s predchádzajúcou metódou použitou Komisiou, a následne zotrvali na svojom tvrdení, podľa ktorého použitie mesačného výmenného kurzu namiesto denného výmenného kurzu porušovalo článok 2 ods. 5 základného nariadenia. Všeobecný súd teda skreslil dôkazy v spise.

61 Rovnako úvaha uvedená v bode 73 napadnutého rozsudku, podľa ktorej odvolateľky poskytli zoznam údajov o predajoch na domácom trhu, ktoré boli prepočítané s pomocou mesačného výmenného kurzu, a narážka, podľa ktorej odvolateľky takto „súhlasili“ s použitím mesačného

výmenného kurzu, tiež predstavujú skreslenie dôkazov. Tento zoznam bol totiž poskytnutý len na výslovnú žiadosť Komisie počas krížovej kontroly na diaľku, aby sa Komisia nerozhodla vypracovať svoje závery na základe dostupných údajov pri uplatnení článku 18 základného nariadenia z dôvodu, že požadované informácie neboli poskytnuté.

62 Komisia zastáva názor, že štvrtý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neúčinný alebo v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

63 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry o skreslenie dôkazov ide najmä vtedy, keď Všeobecný súd zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia týchto dôkazov. Skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkových okolností a dôkazov. V tejto súvislosti nestačí preukázať, že dokument mohol byť vykladaný odlišne od výkladu, ktorý zvolil Všeobecný súd (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2023, Komisia/Taliansko a Španielsko, C-635/20 P, EU:C:2023:98, bod 127, ako aj citovanú judikatúru).

64 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bode 73 napadnutého rozsudku konštatoval, že „pri prešetrovaní žalobkyne výslovne požiadali Komisiu, aby použila rovnaký prístup pre výmenné kurzy predajov a nákladov s použitím mesačného výmenného kurzu. Ďalej počas správneho konania žalobkyne priaznivo prijali prístup Komisie spočívajúci v zosúladení výmenných kurzov s použitím mesačného kurzu. Navyše do zoznamu ‚transakcia po transakcii' domácich predajov, ktorý žalobkyne predložili Komisii, žalobkyne samy zahrnuli priemerný mesačný výmenný kurz na prepočítanie [amerických dolárov na turecké líry]".

65 Treba však konštatovať, že odvolateľky nepreukázali, že z dôkazov v spise zjavne vyplýva, že vyžadovali použitie denného výmenného kurzu namiesto mesačného výmenného kurzu.

66 Hoci z ich pripomienok ku konečnému poskytnutiu informácií vyplýva, že odvolateľky sa domnievali, že výrobné náklady zohľadnené Komisiou neodrážali výrobné náklady spoločností Erdemir a Isdemir uvedené v ich účtovných dokumentoch, z týchto pripomienok výslovne nevyplýva, že príčina tohto údajného nesúladu vyplývala z neexistencie prepočtu na dennom základe.

67 Okrem toho v poslednej vete bodu 73 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že odvolateľky poskytli zoznam údajov týkajúcich sa predajov na domácom trhu, ktoré boli prepočítané na základe mesačného výmenného kurzu, čo odvolateľky v rámci odvolania nespochybňujú.

68 Preto sa nemožno domnievať, že Všeobecný súd v bode 73 napadnutého rozsudku prekročil hranice primeraného posúdenia týchto pripomienok alebo skreslil dôkazy, ktoré mu boli predložené na posúdenie.

69 Štvrtý odvolací dôvod teda musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

O piatom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

70 Piatym odvolacím dôvodom odvolateľky kritizujú bod 74 napadnutého rozsudku a vytýkajú Všeobecnému súdu, že im uložil neprimerané dôkazné bremeno tým, že požadoval poskytnutie nových informácií o výrobných nákladoch v tureckých lírach.

71 S odkazom na rozsudok z 21. februára 2024, Sinopec Chongqing SVW Chemical a i./Komisia (T-762/20, EU:T:2024:113, bod 129), podľa ktorého prináleží inštitúciám Únie, aby na základe zásady riadnej správy vecí verejných najmä oznámili účastníkovi konania, ktorý žiada o úpravu, informácie, ktoré sú potrebné na tento účel, a neuložili mu neprimerané dôkazné bremeno, odvolateľky tvrdia, že vzhľadom na lehotu len desiatich dní, ktorá im bola stanovená na predloženie pripomienok v štádiu konečného poskytnutia informácií, bolo pre ne takmer nemožné poskytnúť nové výrobné náklady prepočítané na turecké líry na základe denného výmenného kurzu. V každom prípade Všeobecný súd v bode 114 napadnutého rozsudku uviedol, že nový zoznam predložený po ukončení overovania (alebo krížovej kontroly na diaľku) nemohol byť zohľadnený, takže záujem na poskytnutí takéhoto zoznamu nie je jasný.

72 Komisia zastáva názor, že piaty odvolací dôvod treba zamietnuť ako neprípustný, keďže odvolateľky v podstate spochybňujú posúdenie skutkového stavu, ktoré vykonal Všeobecný súd. Všeobecný súd totiž v rámci svojej zvrchovanej voľnej úvahy dospel k záveru, že odvolateľky mali dostatok času na to, aby oznámili vlastné prepočty údajov týkajúcich sa predajov a výrobných nákladov na turecké líry, pričom na tento účel uplatnili vlastný druh výmenného kurzu. Odvolateľky v tejto súvislosti netvrdili, že došlo ku skresleniu skutkových okolností. Okrem toho tvrdenie založené na porušení zásady riadnej správy vecí verejných uložením neprimeraného dôkazného bremena, nebolo uvedené pred Všeobecným súdom, a teda je irelevantné. V každom prípade na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, mali k dispozícii viac ako desať dní na poskytnutie vyššie uvedených údajov, čo nespochybňujú. Tento odvolací dôvod sa preto musí zamietnuť.

Posúdenie Súdnym dvorom

73 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, tento súd nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, o ktoré Všeobecný súd oprel svoje skutkové zistenia. Pokiaľ totiž tieto dôkazy boli získané riadne a boli rešpektované všeobecné právne zásady, ako aj procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a dokazovania, jedine Všeobecnému súdu prislúcha posúdiť hodnotu, ktorú treba priznať dôkazom, ktoré mu boli predložené. Toto posúdenie tak s výnimkou prípadu skreslenia týchto dôkazov nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom. Údajné nedodržanie pravidiel v oblasti dokazovania však predstavuje právnu otázku, ktorá je prípustná vo fáze odvolania (rozsudok z 26. januára 2017, Maxcom/City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P a C-260/15 P, EU:C:2017:62, body 52 a 53).

74 V bode 74 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že „v nadväznosti na komunikáciu s Komisiou a najmä po predchádzajúcom oznámení, ktorým Komisia uviedla svoj zámer prepočítať údaje oznámené žalobkyňami týkajúce sa predajov a výrobných nákladov na turecké líry, mali žalobkyne možnosť oznámiť vlastné prepočty uvedených číselných údajov na turecké líry, prípadne s použitím denného výmenného kurzu, čo neurobili“.

75 Všeobecný súd tým na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, neuložil odvolateľkám žiadne dôkazné bremeno, keď si osvojil názor, že im prináležalo poskytnúť Komisii vlastné prepočty číselných údajov týkajúcich sa predajov a výrobných nákladov na turecké líry, ale len konštatoval na základe nezávislého posúdenia skutkového stavu, ktorého skreslenie odvolateľky nenamietajú, že vzhľadom na čas, keď boli informované o zámere Komisie, že sama prepočíta tieto údaje na turecké líry, mali možnosť a potrebný čas na to, aby v tejto súvislosti oznámili vlastné číselné údaje, čo však neurobili. Všeobecný súd sa tak obmedzil na konštatovanie, že odvolateľky sa zdržali oznámiť Komisii vlastné prepočty vyššie uvedených údajov ako dôkaz potvrdzujúci dôvody uvedené v bode 73 napadnutého rozsudku, ktoré odôvodňujú záver uvedený v bode 75 tohto rozsudku, podľa ktorého Komisia mohla na uvedené prepočty použiť priemerný mesačný výmenný kurz, a neporušila tým článok 2 ods. 5 základného nariadenia.

76 Keďže piaty odvolací dôvod je založený na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku, treba ho zamietnuť ako nedôvodný.

O šiestom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

77 Šiestym odvolacím dôvodom kritizujúc body 85 až 87 a 91 až 94 napadnutého rozsudku odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd porušil článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia tým, že sa odvolával na meny, na ktoré sa vzťahuje hedžingová zmluva, a nie na dátum stanovenia výmenného kurzu v tejto zmluve.

78 Podľa odvolateliek toto ustanovenie kladie dôraz na dátum výmenného kurzu nezávisle od mien, ktorých výmenný kurz je stanovený hedžingovou zmluvou. Vyplýva to z odkazu na „deň predaja“ uvedeného v každej vete uvedeného ustanovenia. Navyše takýto odkaz na tento dátum, a nie na meny, na ktoré sa vzťahuje hedžingová zmluva, by bol z finančného hľadiska logický vzhľadom na skutočnosť, že výmenné kurzy medzi jednotlivými menami sú vzájomne prepojené.

79 Odvolateľky zastávajú názor, že ak by sa malo prijať stanovisko, podľa ktorého hedžingové operácie možno zohľadniť len vtedy, ak sa operácia týka meny faktúry a meny prepočtu použitej Komisiou, bolo by pre Komisiu príliš jednoduché vyhnúť sa povinnosti uvedenej v článku 2 ods. 10 písm. j) prvej vete základného nariadenia. Komisia by totiž mohla prepočítať transakcie na eurá alebo iné meny, aby nemusela zohľadniť hedžingové operácie medzi eurom a tureckými lírami. Výklad tohto ustanovenia by však nemal Komisii umožniť zbaviť ho jeho potrebného účinku.

80 Komisia zastáva názor, že šiesty odvolací dôvod treba zamietnuť ako neúčinný, keďže odvolateľky nespochybňujú bod 82 napadnutého rozsudku. Tento odvolací dôvod je v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

81 V prvom rade Komisia nesprávne tvrdí, že šiesty odvolací dôvod je neúčinný z dôvodu, že odvolateľky nespochybnili bod 82 napadnutého rozsudku. Tento bod totiž len vysvetľuje obsah odôvodnenia 98 sporného nariadenia bez toho, aby v ňom Všeobecný súd posúdil dôvodnosť tohto odôvodnenia, takže nespochybnenie uvedeného bodu nestačí na to, aby sa tento odvolací dôvod stal neúčinným.

82 V druhom rade, pokiaľ ide o dôvodnosť tohto odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 85 až 87 a 91 až 94 napadnutého rozsudku potvrdil prístup Komisie v spornom nariadení, podľa ktorého hedžingové zmluvy uzavreté odvolateľkami neboli relevantné pre menové prepočty vykonané touto inštitúciou s cieľom zabezpečiť spravodlivé porovnanie medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia.

83 Konkrétnejšie Všeobecný súd v bode 85 napadnutého rozsudku uviedol, že neexistoval hedžing pre transakcie fakturované v amerických dolároch, ale existoval len pre transakcie fakturované v eurách, a že predaje odvolateliek na vývoz uskutočnené v eurách museli byť Komisiou prepočítané na turecké líry, aby sa zabezpečilo spravodlivé porovnanie medzi nimi a domácimi predajmi, čo je operácia, ktorú táto inštitúcia uskutočnila priamo bez medziprepočtu na americké doláre, na rozdiel od toho, čo tvrdili odvolateľky. Okrem toho Všeobecný súd rozhodol, že vzhľadom na to, že predmetné hedžingové zmluvy stanovovali hedžing v amerických dolároch tým, že sa dohodol výmenný kurz medzi eurom a americkým dolárom, tento prepočet nesúvisí s operáciou prepočtu, ktorú vykonala Komisia, a to z eura na tureckú líru. Všeobecný súd preto zamietol tvrdenie odvolateliek, podľa ktorého bola Komisia povinná použiť výmenný kurz stanovený v hedžingových zmluvách.

84 Odvolateľky zastávajú názor, že toto posúdenie sa zakladá na nesprávnom výklade článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia, keďže sa týka mien, na ktoré sa vzťahuje hedžingová zmluva, a nie dátumu, ktorý stanovuje výmenný kurz v tejto zmluve, hoci je uvedený v tomto ustanovení, a porušuje jeho potrebný účinok.

85 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia sa vykoná spravodlivé porovnanie medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou. Toto porovnanie sa uskutoční na tej istej úrovni obchodovania a vo vzťahu k uskutočnenému predaju, pokiaľ je to možné, v rovnakom čase a s náležitým prihliadnutím na ostatné rozdiely, ktoré ovplyvňujú porovnateľnosť cien. Tam, kde normálna hodnota a vývozná cena nie sú stanovené na takomto porovnateľnom základe, prihliadne sa vo forme úprav, v každom prípade podľa podstaty veci, na rozdiely vo faktoroch, o ktorých sa tvrdí alebo sa preukáže, že ovplyvňujú ceny a cenové porovnanie.

86 Medzi faktormi, na základe ktorých možno vykonať úpravy, sa v písmene j) tohto článku 2 ods. 10 nachádza menový prepočet. Toto ustanovenie stanovuje, že keď si cenové porovnanie vyžaduje takýto prepočet, tento prepočet sa vykoná s použitím výmenného kurzu platného v deň predaja okrem prípadu, keď je predaj zahraničnej meny na termínových trhoch priamo spojený s príslušným vývozom, keď sa použije výmenný kurz budúceho predaja. Uvedené ustanovenie ďalej spresňuje, že spravidla sa za dátum predaja považuje dátum faktúry, možno však použiť dátum zmluvy, nákupnej objednávky alebo potvrdenia objednávky, ak tieto vhodnejšie stanovujú vecné podmienky predaja. Na pohyb výmenných kurzov sa neprihliada a vývozcom sa poskytne 60 dní na zohľadnenie trvalého pohybu výmenných kurzov v priebehu obdobia prešetrovania.

87 Ak je teda na spravodlivé porovnanie vývoznej ceny a normálnej hodnoty potrebný menový prepočet, článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia spresňuje spôsob, akým treba určiť výmenný kurz uplatniteľný na tento prepočet. Tento výmenný kurz musí zodpovedať výmennému kurzu platnému v čase predaja, pokiaľ uvedený kurz nebol dohodnutý pri termínovanom predaji priamo súvisiacom s predajom na vývoz, ktorý sa má zohľadniť pri porovnaní s normálnou hodnotou. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že ak je predaj zahraničnej meny na termínových trhoch priamo spojený s príslušným predajom na vývoz, použije sa výmenný kurz budúceho predaja. Uvedené ustanovenie okrem toho spresňuje, ako určiť dátum predaja, keď sa má zohľadniť, a uvádza, že pohyby výmenných kurzov sa nebudú brať do úvahy.

88 Ďalej treba uviesť, že článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia neposkytuje nijaký údaj, pokiaľ ide o menu, do ktorej sa má vykonať prepočet, ak sa tento prepočet vyžaduje na účely vykonania spravodlivého porovnania medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou. Z toho vyplýva, že ak sa na to, aby bolo možné vykonať takéto porovnanie, vyžaduje menový prepočet, Komisia disponuje voľnou úvahou, aby určila, do ktorej meny sa budú musieť tieto ceny prepočítať. Súdne preskúmanie tejto miery voľnej úvahy sa musí obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel, vecnej správnosti skutočností, na ktorých sa zakladá výber spornej meny, neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia týchto skutočností alebo neexistencie zneužitia právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. novembra 2024, Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics a Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Komisia, C-269/23 P a C-272/23 P, EU:C:2024:984, bod 125, ako aj citovanú judikatúru).

89 Napokon, ako Všeobecný súd správne pripomenul v bode 84 napadnutého rozsudku, hedžingová zmluva umožňuje v čase uzavretia zmluvy zafixovať výmenný kurz, ktorý sa má uplatniť na menovú transakciu, ktorá sa uskutoční v budúci dátum, a tým znížiť finančné riziko, ktorému je vystavená zmluvná strana z dôvodu nepriaznivých pohybov výmenných kurzov.

90 Hedžingová zmluva tak stanovuje výmenný kurz pre budúci predaj v zmysle článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia.

91 Keďže však, ako vyplýva z bodov 87 a 88 tohto rozsudku, toto ustanovenie spresňuje spôsob, akým treba určiť výmenný kurz uplatniteľný na menový prepočet na účely porovnania vývoznej ceny a normálnej hodnoty, ale neposkytuje nijaký údaj o výbere meny, na ktorú sa má tento prepočet vykonať, Komisia nemôže byť povinná na základe uvedeného ustanovenia zohľadniť meny použité v tejto hedžingovej zmluve na účely vykonania tohto porovnania, a teda ani uplatniť výmenný kurz stanovený uvedenou zmluvou len z dôvodu, že priamo súvisí s posudzovaným predajom na vývoz.

92 Na to, aby bola Komisia povinná zohľadniť výmenný kurz stanovený hedžingovou zmluvou, je potrebné nielen to, aby táto zmluva priamo súvisela s posudzovaným predajom na vývoz, ale aj to, aby mena, na ktorú sa vzťahuje uvedená zmluva, bola rovnako menou, do ktorej sa táto inštitúcia domnieva, že je potrebné prepočítať ceny, aby sa umožnilo spravodlivé porovnanie medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou. Skutočnosť, že hedžingová zmluva je priamo spojená s posudzovaným predajom na vývoz, však neposkytuje žiadnu informáciu o tom, či mena, ktorej výmenný kurz je stanovený touto zmluvou, je mena, do ktorej sa musia prepočítať vývozné ceny a normálna hodnota, aby sa zabezpečilo ich spravodlivé porovnanie v súlade s článkom 2 ods. 10 prvou vetou základného nariadenia.

93 Preto na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, zo skutočnosti, že článok 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia kladie dôraz na dátum výmenného kurzu nezávisle od mien, ktorých výmenný kurz je stanovený zmluvou, nevyplýva, že ak vyvážajúci výrobca uzavrel hedžingovú zmluvu, Komisia má nevyhnutne povinnosť vykonať prepočet v závislosti od mien, na ktoré sa vzťahuje táto zmluva, aby sa zabezpečilo spravodlivé porovnanie medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou.

94 Okrem toho odvolateľky nesprávne tvrdia, že skutočnosť, že hedžingová zmluva sa má zohľadniť len vtedy, ak sa operácia týka meny faktúry, a mena prepočtu používaná Komisiou, by znamenala umožniť tejto inštitúcii vyhnúť sa povinnosti uvedenej v článku 2 ods. 10 písm. j) prvej vete základného nariadenia. Ako bolo totiž uvedené v bodoch 91 a 92 tohto rozsudku, táto povinnosť sa týka výlučne spôsobu určenia výmenného kurzu, ktorý treba uplatniť na účely spravodlivého porovnania, a nie výberu mien, ktoré sa majú prepočítať.

95 Navyše na rozdiel od toho, čo tvrdia aj odvolateľky, tento výklad článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia nemá za následok to, že by Komisii umožňoval zbaviť uvedenú povinnosť akéhokoľvek potrebného účinku. Ak totiž táto inštitúcia zastáva názor, že je potrebné prepočítať ceny predajov na vývoz do inej meny, než je mena, na ktorú sa vzťahuje hedžingová zmluva priamo spojená s týmito predajmi, táto inštitúcia je v zásade povinná podľa článku 2 ods. 10 písm. j) prvej vety tohto nariadenia použiť výmenný kurz platný v deň predaja.

96 Okrem toho, a čo je ešte zásadnejšie, keď Komisia vyberá menu, do ktorej považuje za vhodné prepočítať príslušné ceny, je na základe zásadnej povinnosti vyplývajúcej z článku 2 ods. 10 prvej vety uvedeného nariadenia povinná zabezpečiť, aby tento výber umožňoval spravodlivé porovnanie medzi vývoznou cenou a normálnou hodnotou. Uvedená voľba, ktorá patrí do právomoci voľnej úvahy, ktorou disponuje táto inštitúcia z dôvodu zložitosti hospodárskych a politických situácií, ktoré musí preskúmať, však naďalej podlieha preskúmaniu súdom Únie, ako vyplýva z bodu 88 tohto rozsudku.

97 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že Všeobecný súd nevykonal nesprávny výklad článku 2 ods. 10 písm. j) základného nariadenia, keď po tom, čo konštatoval, že hedžingové zmluvy uzavreté odvolateľkami stanovovali výmenný kurz medzi eurom a americkým dolárom, rozhodol, že tento kurz nie je relevantný na účel prepočtu cien predajov na vývoz vykonaného Komisiou, a to z eura na tureckú líru.

98 Šiesty odvolací dôvod sa teda musí zamietnuť ako nedôvodný.

O ôsmom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

99 Ôsmym odvolacím dôvodom kritizujúc body 108 až 117 napadnutého rozsudku odvolateľky vytýkajú Všeobecnému súdu, že z judikatúry Súdneho dvora a Všeobecného súdu, uvedenej v týchto bodoch a týkajúcej sa uplatnenia článku 18 základného nariadenia, nesprávne vyvodil informačnú povinnosť na strane vyvážajúcich výrobcov, ktorí sú predmetom prešetrovania, ktorá spočíva v poskytnutí všetkých informácií potrebných na správne pochopenie ich údajov Komisii od začiatku konania, konajúc podľa svojich najlepších možností, aby sa neohrozilo riadne vedenie antidumpingového konania a aby táto inštitúcia mohla včas vykonať potrebné overenia. Po prvé, túto judikatúru, ktorá sa týka článku 18 základného nariadenia o nespolupráci, nemožno prebrať

na prejednávanú vec, keďže odvolateľky v antidumpingovom konaní spolupracovali. Po druhé Všeobecný súd priznal tejto informačnej povinnosti príliš široký rozsah, keď umožnil Komisii nezohľadniť určité informácie, ak Komisia zastáva názor, že nie sú jasné, bez toho, aby sa táto inštitúcia musela pokúsiť o ich objasnenie na základe svojej právomoci požiadať vyvážajúcich výrobcov o dodatočné informácie. Článok 18 ods. 3 základného nariadenia však pripúšťa určitú flexibilitu, pretože stanovuje, že informácie, ktoré „nie sú vo všetkých ohľadoch ideálne“, Komisia nemôže automaticky vylúčiť. Po tretie uloženie takejto povinnosti vyvážajúcim výrobcom by preto mohlo zredukovať na minimum povinnosť náležitej starostlivosti a riadnej správy vecí verejných, ktorú má Komisia.

100 Komisia zastáva názor, že ôsmy odvolací dôvod treba zamietnuť ako neprípustný.

101 V tejto súvislosti táto inštitúcia v prvom rade uvádza, že tvrdenia odvolateliek, podľa ktorých im Všeobecný súd nesprávne vytýkal, že od začiatku antidumpingového konania neposkytli všetky informácie potrebné na správne pochopenie ich údajov, sú zjavne neprípustné. Odvolateľky totiž týmito tvrdeniami žiadajú Súdny dvor bez toho, aby namietali akékoľvek skreslenie svojich pripomienok v tejto súvislosti alebo skutočností v spise, aby nahradil posúdenie Všeobecného súdu vlastným posúdením skutkových okolností a dôkazov. V druhom rade odvolateľky tým, že argumentáciu založili na článku 18 ods. 3 základného nariadenia, uvádzajú nový odvolací dôvod, ktorý je v štádiu odvolania neprípustný. Odvolateľky totiž pred Všeobecným súdom netvrdili ani to, že Komisia porušila toto ustanovenie tým, že nezohľadnila informácie, ktoré jej poskytli v súvislosti s úlohou spoločnosti Erdemir pri domácich predajoch spoločnosti Isdemir, ani to, že táto inštitúcia si nesplnila svoju povinnosť náležitej starostlivosti alebo riadnej správy vecí verejných.

102 Komisia tvrdí, že ôsmy odvolací dôvod je v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

– *O prípustnosti*

103 V prvom rade treba konštatovať, že cieľom tohto odvolacieho dôvodu nie je spochybniť posúdenie skutkových okolností a odvolateľkami predložených dôkazov Všeobecným súdom, ani jeho konštatovanie v bode 110 napadnutého rozsudku, podľa ktorého vzhľadom na informácie poskytnuté odvolateľkami, pokiaľ ide o domáce predaje spoločnosti Isdemir, bolo pre Komisiu naďalej ťažké overiť, či funkcie predaja spoločnosti Erdemir boli správne zohľadnené v predajných, všeobecných a administratívnych nákladoch (ďalej len „PVA náklady“), ktoré uvádzala Isdemir. Ôsmym odvolacím dôvodom totiž odvolateľky vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bode 116 tohto rozsudku na základe vlastnej judikatúry a judikatúry Súdneho dvora priznal informačnej povinnosti, ktorú nesú vyvážajúci výrobcovia vyšetrovaní v antidumpingovom prešetrovaní, príliš široký rozsah.

104 Keďže teda odvolací dôvod nevyzýva Súdny dvor, aby vykonal nové posúdenie skutkových okolností alebo dôkazov, ale vyzýva ho, aby sa zaoberal právnou otázkou, námietka neprípustnosti, ktorú v tejto súvislosti vzniesla Komisia, musí byť zamietnutá.

105 V druhom rade treba uviesť, že odvolací dôvod nie je nový ani z dôvodu, že je založený na porušení článku 18 ods. 3 základného nariadenia, ktoré nebolo uplatnené v prvostupňovom konaní.

106 Podľa ustálenej judikatúry totiž odvolateľ má právo podať odvolanie, v rámci ktorého uvedie odvolacie dôvody vyplývajúce zo samotného napadnutého rozsudku, ktoré majú z právneho hľadiska spochybniť jeho dôvodnosť (rozsudky zo 6. septembra 2018, Česká republika/Komisia, C-4/17 P, EU:C:2018:678, bod 24, a zo 6. októbra 2021, Sigma Alimentos Exterior/Komisia, C-50/19 P, EU:C:2021:792, bod 39, ako aj citovaná judikatúra).

107 V prejednávanej veci však odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd pri zamietnutí prvej časti tretieho žalobného dôvodu ich žaloby vychádzal z judikatúry týkajúcej sa uplatnenia článku 18 základného nariadenia. Práve v tomto kontexte sa dovolávajú porušenia článku 18 ods. 3 tohto nariadenia nie Komisiou, ale Všeobecným súdom tým, že nezohľadnil presný rozsah informačnej povinnosti, ktorá im bola uložená na základe tohto ustanovenia. Nevytýkajú Komisii ani to, že by porušila svoju povinnosť náležitej starostlivosti alebo riadnej správy vecí verejných, ale tvrdia, že informačná povinnosť, ako ju vykladá Všeobecný súd, by mala za následok zredukovanie tejto povinnosti na minimum. Ide teda o právnu otázku, ktorá patrí do právomoci Súdneho dvora rozhodujúceho o odvolaní.

108 Z toho vyplýva, že námietku neprípustnosti, ktorú v tejto súvislosti vzniesla Komisia, treba zamietnuť.

– *O veci samej*

109 Ako v podstate vyplýva z bodu 103 tohto rozsudku, odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že porušil článok 18 základného nariadenia nielen v rozsahu, v akom konštatoval, že odvolateľky boli v prejednávanej veci viazané informačnou povinnosťou vyplývajúcou z tohto ustanovenia, hoci odvolateľky spolupracovali pri prešetrovaní, ale aj v rozsahu, v akom priznal tejto povinnosti na základe vlastnej judikatúry a judikatúry Súdneho dvora príliš široký rozsah v tom zmysle, že tento rozsah by Komisii umožnil odmietnuť zohľadniť určité informácie z dôvodu, že neboli dostatočne jasné. Z článku 18 ods. 3 základného nariadenia však treba v tejto súvislosti vyvodiť určitú toleranciu. Okrem toho priznanie takého rozsahu tejto informačnej povinnosti by mohlo zredukovať povinnosť náležitej starostlivosti a riadnej správy vecí verejných Komisie na minimum, keďže Komisia by nebola povinná požiadať o prípadné vysvetlenia na základe svojej právomoci požiadať o doplňujúce informácie.

110 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že zo spoločného výkladu článkov 6, 16 a 18 základného nariadenia vyplýva, že pri prešetrovaní existencie dumpingu a ujmy sa musí Komisia prednostne snažiť získať príslušné informácie na základe dobrovoľnej spolupráce zainteresovaných strán. Okrem toho je Komisia povinná v súlade s cieľom základného nariadenia objektívne preukázať existenciu dumpingu a ujmy na účely uloženia primeraného antidumpingového cla, preskúmať so všetkou vyžadovanou náležitou starostlivosťou všetky informácie, ktoré má k dispozícii (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 2022, Komisia/Hansol Paper, C-260/20 P, EU:C:2022:370, body 48 a 50, ako aj citovanú judikatúru).

111 V bodoch 112 až 114 napadnutého rozsudku Všeobecný súd pripomenul povinnosti, ktoré v rámci antidumpingového prešetrovania prislúchajú Komisii a vyvážajúcim výrobcom. Konkrétne s odkazom na precedensy z judikatúry, ktoré sa týkajú výkladu článkov 6 a 16 tohto nariadenia alebo nariadenia, ktoré nahradilo, uviedol, že strany, ktorým bol zaslaný dotazník, sú povinné poskytnúť Komisii informácie, ktoré jej umožnia riadne viesť antidumpingové prešetrovanie. Zdôraznil tiež význam overenia na mieste alebo krížovej kontroly na diaľku na účely overenia dôkazov získaných od strán, ktoré sú predmetom takéhoto prešetrovania.

112 Okrem toho Všeobecný súd odkázal na judikatúru týkajúcu sa výkladu článku 18 ods. 3 a 6 základného nariadenia, ktorá sa týka situácií nedostatočnej alebo čiastočnej spolupráce zainteresovaných strán. V bode 115 napadnutého rozsudku tak uviedol, že z týchto ustanovení vyplýva, že informácie, ktoré majú tieto strany poskytnúť Komisii, musia inštitúcie Únie použiť na účely dopracovania sa k zisteniam antidumpingového prešetrovania a že uvedené strany nesmú prehliadať relevantné informácie.

113 Podľa článku 18 ods. 3 základného nariadenia, ak informácie predložené niektorou zainteresovanou stranou nie sú vo všetkých ohľadoch ideálne, napriek tomu sa nesmú ignorovať za predpokladu, že akékoľvek nedostatky nie sú takého rozsahu, aby spôsobili neprimerané ťažkosti pri dopracovaní sa k prijateľnému a správnemu zisteniu, a zároveň že sú informácie včas predložené a možno ich overiť a že strana konala podľa svojich najlepších schopností. Keďže však nijaké ustanovenie základného nariadenia nepriznáva Komisii právomoc prinútiť zainteresované strany, aby sa zúčastnili na prešetrovaní alebo poskytli informácie, táto inštitúcia je pri získavaní potrebných informácií závislá od dobrovoľnej spolupráce týchto strán [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 54].

114 Z odôvodnenia 27 základného nariadenia vyplýva, že normotvorca Únie zamýšľal v tomto kontexte stanoviť, že voči stranám, ktoré dostatočne nespolupracujú, môžu byť na účely stanovenia dumpingu, ako aj ujmy, použité iné informácie, pričom tieto informácie sa môžu pre uvedené strany ukázať ako menej priaznivé, než keby spolupracovali. Cieľom článku 18 základného nariadenia je umožniť Komisii pokračovať v prešetrovaní aj v prípade, že by zainteresované strany odmietli spolupracovať alebo by nedostatočne spolupracovali [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2017, EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, bod 55].

115 Z týchto úvah vyplýva, že články 6 a 16, ako aj článok 18 ods. 3 a 6 základného nariadenia vykladané spoločne majú za cieľ určiť tak rozsah, v akom musí Komisia zohľadniť informácie poskytnuté stranou, ktorá je predmetom antidumpingového prešetrovania, ako aj dôsledky, ktoré možno spájať s neexistujúcou, čiastočnou alebo neúplnou spoluprácou tejto strany. Na jednej strane teda Komisia musí zohľadniť tieto informácie len vtedy, ak spĺňajú podmienky uvedené v bode 113 tohto rozsudku. Na druhej strane v prípade nedostatočnej spolupráce môže z toho pre uvedenú stranu vyplývať menej výhodná situácia, než ako keby spolupracovala.

116 Z toho po prvé vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, Všeobecný súd bez toho, aby porušil tieto ustanovenia základného nariadenia, a najmä jeho článok 18, v bode 116 napadnutého rozsudku konštatoval, že odvolateľkám prislúchalo, aby od začiatku antidumpingového konania a konajúc podľa svojich najlepších možností poskytli Komisii všetky informácie potrebné na správne pochopenie ich údajov, aby nehrozilo, že sa naruší riadny priebeh tohto konania, a aby Komisia mohla včas vykonať potrebné overenia.

117 Po druhé, keďže v prejednávanej veci Všeobecný súd v bode 110 napadnutého rozsudku bez toho, aby sa v tejto súvislosti namietalo skreslenie, konštatoval, že informácie poskytnuté odvolateľkami aj po krížovej kontrole na diaľku neboli dostatočne jasné a Komisii neumožnili overiť, či sa účasť spoločnosti Erdemir na predajoch spoločnosti Isdemir správne odrážala vo vykázaných PVA nákladoch spoločnosti Isdemir, mohol oprávnene prijať názor, že tieto skutkové okolnosti patria do pôsobnosti článku 18 ods. 3 základného nariadenia, keďže dotknuté informácie neboli kontrolovateľné v zmysle tohto ustanovenia. Konštatovanie takéhoto neoznámenia jasných, správnych a dostatočných informácií zo strany odvolateliek tiež umožnilo Všeobecnému súdu bez toho, aby sa v rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, v bode 117 tohto rozsudku

rozhodnúť, že Komisia bola oprávnená s cieľom správne zohľadniť účasť spoločnosti Erdemir na procese predaja spoločnosti Isdemir na domácom trhu pripočítať kalibrovanú sumu PVA nákladov.

118 Všeobecnému súdu preto nemožno vytýkať, že porušil článok 18 základného nariadenia tým, že uplatnil toto ustanovenie alebo prevzal judikatúru týkajúcu sa tohto ustanovenia na situáciu, v ktorej nie je toto ustanovenie uplatniteľné.

119 Po tretie Všeobecnému súdu nemožno vytýkať ani to, že porušil článok 18 ods. 3 základného nariadenia tým, že hoci toto ustanovenie stanovuje, že informácie, ktoré nie sú „vo všetkých ohľadoch ideálne“, nemožno vylúčiť *ex offo*, konštatoval, že Komisia nebola povinná zohľadniť určité informácie, ak zastáva názor, že nie sú jasné, bez toho, aby sa najprv musela pokúsiť ich objasniť na základe svojej právomoci požiadať vyvážajúcich výrobcov o dodatočné informácie.

120 Z napadnutého rozsudku totiž nevyplýva, že by Všeobecný súd rozhodol, že Komisia bola oprávnená odmietnuť zohľadniť tieto údaje. Naopak, v bode 115 tohto rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že táto inštitúcia mala použiť informácie poskytnuté na účely dopracovania sa k zisteniam antidumpingového prešetrovania. Naproti tomu správne rozhodol, že Komisia mohla zvýšiť výšku nákladov vykázaných prepojenou spoločnosťou s cieľom zohľadniť jej účasť na procese domáceho predaja dotknutého vyvážajúceho výrobcu, ak táto inštitúcia nie je schopná overiť správnosť údajov poskytnutých v tejto súvislosti dotknutými stranami, a to ani po vykonaní krokov v tomto zmysle. Ako však vyplýva z bodov 110 a 111 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd v prejednávanej veci konštatoval, že aj vzhľadom na dokumenty predložené po krížovej kontrole na diaľku pre uvedenú inštitúciu zostávalo ťažké overiť, či funkcie predaja boli správne zohľadnené v PVA nákladoch vykázaných spoločnosťou Isdemir.

121 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že v rozsahu, v akom je založený na porušení článku 18 ods. 3 základného nariadenia Všeobecným súdom, keďže ten pripustil, že Komisia bola oprávnená *ex offo* vylúčiť alebo odmietnuť použiť určité informácie, ktoré neboli dostatočne jasné, ôsmy odvolací dôvod je založený na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku a musí byť vyhlásený za nedôvodný.

122 Napokon po štvrté treba zamietnuť aj výhradu založenú na riziku zredukovania povinnosti náležitej starostlivosti a riadnej správy vecí verejných Komisie na minimum, keďže táto výhrada je založená na nesprávnom predpoklade, podľa ktorého Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že Komisia môže *ex offo* odmietnuť použiť určité informácie bez toho, aby sa musela snažiť ich objasniť.

O siedmom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

123 Siedmym odvolacím dôvodom kritizujúcim body 116, 117, 122, 124 a 125 napadnutého rozsudku odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd si nesplnil svoju povinnosť odôvodnenia tým, že len čiastočne odpovedal na tvrdenie, ktoré uviedli na podporu prvej časti tretieho žalobného dôvodu uvedeného v prvostupňovom konaní, založené na tom, že Komisia dvakrát zaúčtovala určité PVA náklady, a to náklady na dopravu, ktoré vynaložila Erdemir a ktoré táto spoločnosť vyúčtovala priamo spoločnosti Isdemir. Všeobecný súd však preskúmal otázku dvojitého započítania len z hľadiska „skupinových služieb“ a nepreskúmal ju z hľadiska „nákladov na dopravu“.

124 Komisia zastáva názor, že siedmy odvolací dôvod je nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

125 Podľa ustálenej judikatúry musia z odôvodnenia rozsudku jasne a jednoznačne vyplývať úvahy Všeobecného súdu, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi prijatého rozhodnutia a Súdny dvor mohol vykonať svoje súdne preskúmanie (rozsudky z 13. januára 2022, Nemecko – Ville de Paris a i./Komisia, C-177/19 P až C-179/19 P, EU:C:2022:10, bod 37, a citovaná judikatúra, ako aj zo 14. novembra 2024, LE/Komisia, C-781/22 P, EU:C:2024:960, bod 73). Povinnosť odôvodnenia však neukladá Všeobecnému súdu povinnosť vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, odôvodnenie Všeobecného súdu teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neuznal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok podkladov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie (rozsudky z 5. mája 2022, Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals/Komisia, C-718/20 P, EU:C:2022:362, bod 92 a citovaná judikatúra, ako aj z 30. januára 2025, Frajese/Komisia, C-586/23 P, EU:C:2025:45, bod 35 a citovaná judikatúra).

126 Treba konštatovať, že Všeobecný súd v bodoch 96 až 125 napadnutého rozsudku odpovedal na tvrdenie založené na prípadnom dvojitom započítaní nákladov na dopravu spojených s domácimi predajmi spoločnosti Isdemir uskutočnenými spoločnosťou Erdemir a z právneho hľadiska dostatočne odôvodnil zamietnutie prvej časti tretieho žalobného dôvodu odvolateliek.

127 V tejto súvislosti najprv v bodoch 96 a 97 napadnutého rozsudku vymedzil rozsah tvrdení uvedených odvolateľkami na podporu tejto prvej časti, pričom uviedol, že podľa nich v procese domácich predajov spoločnosti Isdemir tieto predaje refakturovala Erdemir nezávislým zákazníkom v rovnakej hodnote, akú jej fakturovala Isdemir, zatiaľ čo náklady na dopravu fakturovali poskytovatelia nákladnej dopravy spoločnosti Erdemir, ktorá ich refakturovala spoločnosti Isdemir. Komisia pritom v rámci výpočtu konečného dumpingového rozpätia týkajúceho sa spoločnosti Isdemir nesprávne zvýšila PVA náklady, ktoré táto spoločnosť vykázala z dôvodu domácich predajov, o sumu, o ktorej sa táto inštitúcia domnievala, že zodpovedá PVA nákladom pokrývajúcim účasť spoločnosti Erdemir na procese predaja spoločnosti Isdemir na domácom trhu.

128 V tomto kontexte treba zohľadniť skutočnosť, že odvolateľky v bode 115 žaloby podanej na Všeobecný súd uviedli, že náklady na dopravu, ktoré pôvodne vynaložila Erdemir, boli refakturované spoločnosti Isdemir a že tieto náklady boli zohľadnené v PVA nákladoch spoločnosti Isdemir. Okrem toho v bode 120 tejto žaloby odvolateľky pripustili – v spojení s odôvodnením 74 sporného nariadenia, pripomenutým v bode 118 uvedenej žaloby, v ktorom Komisia uviedla, že nemohla určiť, či sa fakturované služby týkali nákladov vzniknutých pri ďalšom predaji na domácom trhu, keďže všetky zaúčtované transakcie a/alebo vystavené faktúry boli označené len ako „skupinové služby“ –, že faktúry a účtovné záznamy odkazovali na „náklady na skupinové služby“, pričom tvrdili, že poskytli podrobné vysvetlenia k výpočtu rozdelenia nákladov s cieľom určiť náklady vynaložené každou spoločnosťou.

129 Vzhľadom na tieto tvrdenia odvolateliek sa teda Všeobecný súd, ako vyplýva z bodov 96 a 97 napadnutého rozsudku, domnieval, že je potrebné preskúmať otázku prípadného dvojitého započítania nákladov na dopravu spojených s týmito domácimi predajmi ako súčasť PVA nákladov vykázaných spoločnosťou Isdemir v rozsahu, v akom boli zahrnuté do „skupinových služieb“ fakturovaných spoločnosťou Erdemir spoločnosti Isdemir.

130 V tejto súvislosti Všeobecný súd najprv v bodoch 101 a 102 napadnutého rozsudku uviedol, že Komisia na účely určenia rentability domácich predajov prípadne zohľadňuje PVA náklady prepojených obchodníkov, a pripomenul, že sumy zodpovedajúce týmto nákladom, ako aj ziskom, sú založené na skutočných údajoch týkajúcich sa výroby a predajov.

131 Všeobecný súd ďalej v bode 104 napadnutého rozsudku konštatoval, že v prejednávanej veci Komisia nebola schopná preukázať, či sa fakturované služby skutočne týkali nákladov vynaložených pri ďalšom predaji na domácom trhu, keďže všetky zaúčtované transakcie alebo vystavené faktúry boli označené len ako „skupinové služby“. Okrem toho v bode 110 tohto rozsudku uviedol, že v rámci krížovej kontroly na diaľku Komisia nebola schopná určiť ani overiť, či služby, ktoré Erdemir fakturovala spoločnosti Isdemir, správne odzrkadľovali účasť spoločnosti Erdemir na procese domácich predajov, a že okrem toho pre Komisiu po krížovej kontrole na diaľku a napriek poskytnutiu faktúr alebo výpisov zo súvahy zostávalo ťažké overiť, či predajné funkcie spoločnosti Erdemir boli správne zohľadnené v PVA nákladoch vykázaných spoločnosťou Isdemir.

132 Napokon Všeobecný súd po tom, čo v bode 112 napadnutého rozsudku konštatoval, že tejto inštitúcii neprináleží, aby z odpovedí poskytnutých na dotazník a na žiadosti o dodatočné informácie vyvodila, že domáce predaje spoločnosti Isdemir boli fakturované prostredníctvom spoločnosti Erdemir, dospel v bode 117 tohto rozsudku k záveru, že Komisii nemožno vytýkať, že usúdila, že nie je schopná určiť a overiť, či služby, ktoré Erdemir fakturovala spoločnosti Isdemir, správne odrážali takúto účasť spoločnosti Erdemir, a že táto inštitúcia teda mohla platne pridať sumu PVA nákladov určenú na zohľadnenie predajných služieb poskytnutých spoločnosťou Erdemir.

133 Z týchto úvah vyplýva, že Všeobecný súd v rámci nezávislého posúdenia skutkových okolností rozhodol, že informácie poskytnuté odvolateľkami neumožnili Komisii presne rozpoznať, ktoré náklady sa vzťahujú na „skupinové služby“ fakturované spoločnosťou Erdemir, a teda ani overiť, či náklady na dopravu vynaložené spoločnosťou Erdemir a súvisiace s predajmi na domácom trhu, ktoré táto spoločnosť uskutočňovala ako sprostredkovateľ pre spoločnosť Isdemir, boli správne vyjadrené v týchto službách alebo v PVA nákladoch vynaložených a vykázaných spoločnosťou Isdemir ako domáce predaje.

134 Toto odôvodnenie tak umožňuje odvolateľkám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd nevyhovel ich tvrdeniam, a Súdnemu dvoru umožňuje disponovať dostatočnými informáciami, aby mohol vykonať svoje preskúmanie.

135 Z toho vyplýva, že siedmy odvolací dôvod založený na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

136 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že odvolanie sa musí v celom rozsahu zamietnuť.

O trovách

137 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

138 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

139 Keďže Komisia navrhla uložiť odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania a odvolateľky nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť im povinnosť znášať vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları TAŞ, İskenderun Demir ve Çelik AŞ a Erdemir Çelik Servis Merkezi Sanayi ve Ticaret AŞ znášajú vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.**

Podpisy